

DOMSTOLENS DOM

den 31 maj 2001 *

I de förenade målen C-122/99 P och C-125/99 P,

D, tjänsteman vid Europeiska unionens råd, Arvika (Sverige), företrädd av J.-N. Louis, G.-F. Parmentier och V. Peere, avocats, med delgivningsadress i Luxemburg,

Konungariket Sverige, företrädd av L. Nordling, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

med stöd av

Konungariket Danmark, företrädd av J. Molde, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

och av

Konungariket Nederländerna, företrädd av M.A. Fierstra och J. van Bakel, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter i andra instans,

* Rättegångsspråk: franska.

angående två överklaganden av dom meddelad den 28 januari 1999 av förstainstansrätten (andra avdelningen) i mål T-264/97, D mot rådet (REGP 1999, s. I-A-1 och II-1), i vilka det förs talan om att denna dom skall upphävas,

i vilka den andra parten är:

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Bauer och E. Karlsson, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G. C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena C. Gulmann, A. La Pergola, M. Wathelet och V. Skouris samt domarna D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (referent), P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues och C. W. A. Timmermans,

generaladvokat: J. Mischo,
justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 23 januari 2001 av: D, företrädd av J.-N. Louis, Konungariket Sverige, företrätt av A. Kruse, i egenskap av ombud, rådet, företrätt av M. Bauer och E. Karlsson, och Konungariket Danmark, företrätt av J. Molde,

och efter att den 22 februari 2001 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- ¹ D och Konungariket Sverige har, genom var sin ansökan, som inkom till domstolens kansli den 13 respektive den 14 april 1999, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan samt motsvarande bestämmelser i EKSG- och Euratomstadgorna för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 28 januari 1999 i mål T-264/97, D mot rådet (REGP 1999, s. I-A-1 och II-1, nedan kallad den överklagade domen), vari förstainstansrätten ogillade en talan väckt av D, med stöd av Konungariket Sverige, om ogiltigförklaring av Europeiska unionens råds vägran att bevilja klaganden hushållstillägg.

Tillämpliga bestämmelser

I artikel 1.2 i bilaga VII till Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) föreskrivs följande:

”Följande skall beviljas hushållstillägg:

- a) Tjänsteman som är gift.
- b) Tjänsteman som är änkling, skild, lagligt separerad eller ogift och har ett eller flera underhållsberättigade barn enligt artikel 2.2 och 2.3 nedan.
- c) Tjänsteman som genom ett särskilt och motiverat beslut av tillsättningsmyndigheten, fattat på grundval av styrkande handlingar, även om han inte uppfyller villkoren i a och b, ändå har ett faktiskt familjeansvar.”

I 1 kap 1 § lag (1994:1117) om registrerat partnerskap av den 23 juni 1994 föreskrivs att ”[t]vå personer av samma kön kan låta registrera sitt partnerskap”. Enligt 3 kap 1 § i samma lag har ”[e]tt registrerat partnerskap ... samma rättsverkningar som ett äktenskap med de undantag som anges i. ...”

Bakgrund till tvisten

- 4 D är tjänsteman vid Europeiska unionens råd och svensk medborgare. Den 23 juni 1995 lät han registrera partnerskap med en annan svensk medborgare av samma kön. Genom skrivelser av den 16 och den 24 september 1996 begärde han att rådet skulle likställa hans ställning som registrerad partner med äktenskap i syfte att erhålla det hushållstillägg som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna.
- 5 Rådet avslag begäran genom skrivelse av den 29 november 1996 med motiveringen att det inte är möjligt att genom tolkning av bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna likställa ett registrerat partnerskap med äktenskap.
- 6 D anförde klagomål mot detta beslut den 1 mars 1997. Klagomålet avslogs av rådets generalsekreterare med samma motivering som tidigare genom en skrivelse av den 30 juni 1997 (nedan kallad det omtvistade beslutet).
- 7 Till följd av detta avslag väckte D, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 2 oktober 1997, talan om ogiltigförklaring av beslutet att vägra att erkänna hans rättsliga ställning som registrerad partner och att bevilja honom och hans partner den ersättning han menar sig ha rätt till med tillämpning av tjänsteföreskrifterna, olika förordningar och andra regler som skall tillämpas på tjänstemän i Europeiska gemenskaperna.

Den överklagade domen

- 8 Förstainstansrätten fastställde i punkterna 14—18 i den överklagade domen att föremålet för det administrativa förfarandet enbart var en begäran om hushålls-

tillägg och att talan således endast kunde avse ogiltigförklaring av avslaget på D:s begäran i detta hänseende.

- 9 I punkterna 19—21 i den överklagade domen avlog förstainstansrätten den invändning om rättegångshinder som rådet anfört beträffande vissa av de grunder som sökanden åberopat.
- 10 Beträffande den första grunden, om åsidosättande av principerna om likabehandling och förbud mot diskriminering, konstaterade förstainstansrätten först i punkterna 23—25 i den överklagade domen följande: Genom rådets förordning (EG, EKSG, Euratom) nr 781/98 av den 7 april 1998 om ändring av tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkoren för övriga anställda i dessa gemenskaper såvitt avser lika behandling (EGT L 113, s. 4) infördes en artikel 1a i tjänsteföreskrifterna, enligt vilken tjänstemän har rätt till lika behandling oberoende av sexuell läggning. Denna artikel påverkar dock inte tillämpningen av bestämmelser i tjänsteföreskrifterna som förutsätter ett visst civilstånd och trädde inte i kraft förrän efter det att det omtvistade beslutet antagits. Den skulle därför lämnas utan beaktande.
- 11 Förstainstansrätten erinrade sedan i punkterna 26 och 27 i den överklagade domen om att enligt förstainstansrättens rättspraxis skall begreppet äktenskap i den mening som avses i tjänsteföreskrifterna förstås som ett förhållande grundat på ett civilrättsligt äktenskap i traditionell mening (förstainstansrättens dom av den 17 juni 1993 i mål T-65/92, Arauxo-Dumay mot kommissionen, REG 1993, s. II-597, punkt 28) och att det inte är nödvändigt att hämta vägledning i medlemsstaternas rättssystem då tillämpliga bestämmelser i tjänsteföreskrifterna kan ges en självständig tolkning (förstainstansrättens dom av den 18 december 1992 i mål T-43/90, Díaz García mot parlamentet, REG 1992, s. II-2619, punkt 36).
- 12 Förstainstansrätten ansåg slutligen i punkterna 28—30 i den överklagade domen, på grundval av rättspraxis från Europadomstolen för de mänskliga rättigheterna och från EG-domstolen (dom av den 17 februari 1998 i mål C-249/96, Grant, REG 1998, s. I-621, punkterna 34 och 35), att rådet inte har någon skyldighet att

likställa fasta förhållanden mellan personer av samma kön med äktenskap i den mening som avses i bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna, även om en sådan relation registrerats officiellt av en nationell myndighet. Förstainstansrätten tillade i punkterna 31 och 32 i den överklagade domen att kommissionen uppmanats att inkomma med förslag beträffande erkännande av registrerade partnerskap och att det ankommer på rådet, i dess egenskap av lagstiftare och inte i dess egenskap av arbetsgivare, att eventuellt göra lämpliga ändringar av tjänsteföreskrifterna till följd av dessa förslag.

- 13 I punkterna 36 och 37 i den överklagade domen underkände förstainstansrätten den andra grunden, enligt vilken sökanden gjorde gällande att en person har rätt till en och samma familjerättsliga status som registrerad partner i hela gemenskapen, vilken status är skild från statusen som ogift, såsom irrelevant.

- 14 Vad gäller den tredje grunden om åsidosättande av artikel 8 i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna fastställde förstainstansrätten i punkterna 39—41 i den överklagade domen att rådet inte kunnat åsidosätta denna bestämmelse, eftersom varaktiga homosexuella relationer inte omfattas av den rätt till respekt för familjelivet som följer av denna bestämmelse.

- 15 Beträffande den fjärde grunden om åsidosättande av den princip om lika lön för män och kvinnor som anges i artikel 119 i EG-fördraget (artiklarna 117—120 i EG-fördraget har ersatts av artiklarna 136—143 EG), konstaterade förstainstansrätten i punkterna 42—44 i den överklagade domen endast att relevanta bestämmelser i tjänsteföreskrifterna tillämpas på samma sätt på såväl kvinnliga som manliga tjänstemän och således inte medför någon diskriminering i strid med artikel 119 i fördraget.

- 16 Av dessa skäl ogillade förstainstansrätten talan.

Överklagandena

- 17 D och Konungariket Sverige har yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen och ogilla rådets beslut att avslå D:s begäran samt förplikta rådet att ersätta de rättegångskostnader som uppkommit till följd av förfarandena inför förstainstansrätten och domstolen respektive de rättegångskostnader som Konungariket Sverige åsamkats i målet vid domstolen.
- 18 Rådet har yrkat att domstolen skall lämna överklagandena utan bifall och förplikta D och Konungariket Sverige att ersätta rättegångskostnaderna.
- 19 Genom beslut av domstolens ordförande av den 20 maj 1999 förenades de båda målen vad gäller det skriftliga och det muntliga förfarandet samt domen.
- 20 Genom beslut av domstolens ordförande av den 24 september 1999 gavs Konungariket Danmark och Konungariket Nederländerna rätt att intervensera till stöd för D och Konungariket Sverige. De har yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen.

Grunden avseende felaktig bedömning av föremålet för talan

- 21 D har gjort gällande att förstainstansrätten gjort en felaktig rättstillämpning genom att anse att den enbart hade att bedöma en tvist avseende beviljande av hushållstillägg trots att talan syftade till att klaganden, på grund av sitt registrerade partnerskap, skulle beviljas samtliga förmåner som en gift tjänste-

man enligt tjänsteföreskrifterna har rätt till. Det var enligt D felaktigt av förstainstansrätten att anse att det administrativa förfarandet enbart avsåg begäran om hushållstillägg trots att skrivelserna av den 16 och den 24 september 1996 från D till administrationen inte innehöll någon sådan begränsning och att D i sitt klagomål av den 1 mars 1997, vilket utgör en del av det administrativa förfarandet, uttryckligen hänvisade till andra rättigheter och förmåner än hushållstillägg.

- 22 Förstainstansrätten har fastställt det exakta föremålet för den begäran som tjänstemannen ingett till administrationen på grundval av handlingarna i målet i första instans. Domstolen anser att förstainstansrättens bedömning — att D:s initiala begäran avsåg beviljande av hushållstillägg, vilket vederbörande själv bekräftat i sin skrivelse av den 16 oktober 1996, trots att det i hans handskrivna skrivelser av den 16 och den 24 september 1996 inte gjordes någon uttrycklig hänvisning härtill och trots att dennes klagomål av den 1 mars 1997, som ingavs efter det att det omtvistade beslutet antagits, tog upp andra aspekter utan att juridiskt kunna utvidga begärens omfattning — inte utgör en missuppfattning av de faktiska omständigheterna i målet.

- 23 Talan kan således inte bifallas på grunden avseende felaktig bedömning av föremålet för talan.

Grunden avseende bristande motivering av den överklagade domen

- 24 D har anfört att den överklagade domen har en bristande motivering, eftersom den i punkt 36 endast underkänner den andra grunden om åsidosättande av principen om ”att en person har rätt till en och samma familjerättsliga status i hela gemenskapen” såsom ”irrelevant”, ”under förutsättning att den kan särskiljas från den första [grunden för talan]”. Denna typ av svar gör det enligt

D, vid en genomläsning av den överklagade domen, inte möjligt att veta om denna grund underkänts på grund av att den åberopade principen inte existerar, att den inte kan tillämpas eller på grund av att denna princip inte har åsidosatts.

25 Domstolen erinrar om att klaganden genom den andra grunden, som inte skall ha besvarats på ett tillräckligt sätt, anförde att den rätt till respekt för sitt civilstånd som en medborgare i en medlemsstat har på hela gemenskapens territorium hade åsidosatts i det omstridda beslutet, vari klaganden likställdes med en ogift person. Denna grund följde på den första grunden för talan, varigenom klaganden anförde att den omständigheten att rådet inte erkänt att de rättsliga verkningarna av ett partnerskap som registrerats i Sverige var sådana att partnerskapet skulle jämföras med äktenskap, även vid tillämpning av tjänsteföreskrifterna, utgjorde ett åsidosättande av principen om likabehandling och en diskriminering på grund av sexuell läggning.

26 Under dessa omständigheter synes det, med hänsyn till den motivering som förstainstansrätten gett, som om den behandlat den andra grunden utifrån två olika infallsvinklar. Om denna grund utgör en upprepning av ståndpunkten att nationell rätt har företräde vid tolkningen av begreppet "gift tjänsteman" i tjänsteföreskrifterna, så var det korrekt av förstainstansrätten att redan anse sig ha svarat härpå vid prövningen av den första grunden för talan. Om grunden skulle uppfattas som ett separat åberopande av en regel om att en persons civilstånd i varje fall skall vara detsamma inom hela gemenskapen, så har förstainstansrätten svarat att bedömningen av huruvida rätt till ett bidrag som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna föreligger inte ändrar klagandens civilstånd och att den åberopade regeln, under förutsättning att den existerar, således inte var relevant.

27 Motiveringen av den överklagade domen, som visserligen avfattats på ett kortfattat sätt, är likväl tillräcklig för att ge kännedom om de faktiska och rättsliga omständigheter som förstainstansrätten grundat sig på för att inte bifalla talan på den andra grunden.

28 Överklagandet kan således inte heller vinna bifall på grunden om bristande motivering.

Grunderna avseende tolkning av tjänsteföreskrifterna

- 29 D och Konungariket Sverige, med stöd av Konungariket Danmark och Konungariket Nederländerna, har anfört att eftersom frågan rörande civilstånd omfattas av medlemsstaternas exklusiva behörighet borde begrepp som "gift tjänsteman" eller "make" vilka används i tjänsteföreskrifterna tolkas genom hänvisning till medlemsstaternas rättssystem och inte ges någon självständig definition. När en medlemsstats lagstiftning instiftar en rättslig status, som till exempel registrerat partnerskap, som är likställd med äktenskap beträffande de rättigheter och skyldigheter statusen medför, skall detta likställande gälla även vid tillämpning av tjänsteföreskrifterna.
- 30 En sådan tolkning står enligt klagandena inte i strid med gemenskapens rättspraxis, vilken hittills inte behandlat legala partnerskap utan enbart särskiljt varaktiga samboförhållanden — vilka på ett väsentligt sätt skiljer sig från registrerade partnerskap — från äktenskap. Den föreslagna tolkningen står dessutom i överensstämmelse med tjänsteföreskrifternas syfte, vilket är att möjliggöra rekrytering av väl kvalificerade medarbetare med stor geografisk spridning till gemenskapens institutioner, vilket förutsätter att de verkliga försörjningskostnader som tjänstemännens anställning medför ersätts.
- 31 Rådet har förespråkade den mer snäva tolkning som förstainstansrätten antagit, varvid den huvudsakligen grundat sig på det faktum att de begrepp som används i tjänsteföreskrifterna är entydiga, att registrerade partnerskap även i de medlemsstater som erkänner detta begrepp är skilda från äktenskap och likställs härmed enbart vad gäller dess verkningar och med förbehåll för undantag samt att den omständigheten att registrerade partnerskap enbart förekommer i vissa medlemsstater och att ett likställande härav med äktenskap, vad gäller tillämpning av tjänsteföreskrifterna, skulle utgöra en utvidgning av tillämpningsområdet

för ifrågavarande förmåner, vilket kräver en föregående utvärdering av de rättsliga och ekonomiska följderna härav samt ett beslut av gemenskapslagstiftaren snarare än en domstolstolkning av existerande regler.

32 Rådet har härvid påpekat att då förordning nr 781/98 antogs ogillades en begäran av Konungariket Sverige om att registrerade partnerskap skulle likställas med äktenskap. Gemenskapslagstiftaren föredrog att ge kommissionen i uppdrag att studera följderna, särskilt de ekonomiska, av en sådan åtgärd och att i förekommande fall tillställa rådet förslag samt att i avvaktan härpå tillämpa de existerande reglerna i fråga om de bestämmelser som kräver ett visst civilstånd.

33 Domstolen konstaterar att frågan om huruvida begreppen äktenskap och registrerat partnerskap skall särskiljas eller likställas vid tolkningen av tjänsteföreskrifterna mycket riktigt ännu inte har avgjorts av domstolen. Såsom klagandena har understrukt är en varaktig relation mellan personer av samma kön som enbart är av faktisk och inte av rättslig natur — ett fall som prövades i domen i det ovannämnda målet Grant — inte nödvändigtvis likställd med den legala status som följer av ett registrerat partnerskap, vilket mellan berörda parter och i förhållande till tredje man har verkningar liknande dem som ett äktenskap medför, då det gäller att göra en jämförelse med reglerna som är tillämpliga på äktenskap.

34 Det är emellertid ostridigt att begreppet äktenskap, enligt den definition som är gemensam för samtliga medlemsstater, avser ett förbund mellan två personer av olika kön.

35 Det är likaså riktigt att sedan år 1989 har ett ökande antal medlemsstater antagit regelsystem som ger ett rättsligt erkännande av olika former av förhållanden, utöver äktenskap, mellan personer av samma eller olika kön, och givit dessa

förhållanden vissa verkningar som är desamma eller liknar de verkningar som följer av äktenskap, såväl mellan parterna som gentemot tredje man.

- 36 Det framgår emellertid att dessa regelsystem, vilka sinsemellan är mycket olika utformade, för parförhållanden som tidigare inte varit lagligen erkända inte kan anses utgöra äktenskap i de berörda medlemsstaterna.
- 37 Under sådana omständigheter är det inte möjligt för gemenskapsdomstolarna att tolka tjänsteföreskrifterna så, att en rättslig situation som skiljer sig från äktenskap skall likställas härmed. Gemenskapslagstiftaren avsåg nämligen att enbart personer som är gifta skulle beviljas hushållstillägg med stöd av artikel 1.2 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.
- 38 Det tillkommer enbart lagstiftaren att, i förekommande fall, vidta åtgärder som kan påverka detta rättsläge till exempel genom att ändra tjänsteföreskrifternas lydelse. Gemenskapslagstiftaren har emellertid inte visat någon avsikt att vidta sådana åtgärder utan har till och med i nuvarande läge, såsom anges i punkt 32 ovan, uttryckligen uteslutit uppfattningen att andra former av partnerskap skall likställas med äktenskap vid beviljande av de förmåner som enligt tjänsteföreskrifterna är reserverade för gifta tjänstemän, och därigenom föredragit att tillämpa existerande regler tills dess att de olika följderna av ett sådant likställande har klarlagts.
- 39 Härav följer att det förhållandet att registrerade partnerskap i ett begränsat antal medlemsstater likställs med äktenskap, om än på ett ofullständigt sätt, inte kan ha till följd att personer som omfattas av ett regelsystem som är skilt från reglerna om äktenskap tolkningsvis kan inbegripas i tjänsteföreskrifternas begrepp "gift tjänsteman".

40 Av vad ovan anförts följer att det var korrekt av förstainstansrätten att anse att rådet inte kunde tolka tjänsteföreskrifterna så att D:s situation jämföras med en gift tjänstemans situation vid beviljande av hushållstillägg.

41 Överklagandet kan således inte bifallas på grunden avseende tolkning av tjänsteföreskrifterna.

Grunden avseende åsidosättande av principen om "en och samma familjerättsliga status i hela gemenskapen"

42 Med denna grund har klaganden påstått att det faktum att han i det omtvistade beslutet behandlades som "ogift" eller som "ensamstående" åsidosätter principen enligt vilken varje medborgare i en medlemsstat har rätt till respekt på hela gemenskapens territorium för det civilstånd han har i sin ursprungsstat.

43 Det är härvid tillräckligt att konstatera, såsom förstainstansrätten gjort i punkt 35 i den överklagade domen, att den behöriga institutionen inte har fattat ett beslut som påverkar klagandens civilstånd genom att tillämpa en bestämmelse om ersättning som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna.

44 Överklagandet kan således inte bifallas på grunden avseende åsidosättande av principen om "en och samma familjerättsliga status i hela gemenskapen".

Grunderna avseende åsidosättande av likabehandlingsprincipen, diskriminering på grund av kön och nationalitet samt hinder för den fria rörligheten för arbetstagare

- 45 D har hävdad att det omtvistade beslutet, i vilket han förnekas ett bidrag som gifta kolleger har rätt till med den enda motiveringen att den partner han lever tillsammans med är av samma kön, till skillnad från vad förstainstansrätten fastställt, utgör en könsdiskriminering i strid med artikel 119 i fördraget och åsidosätter rätten till likabehandling.
- 46 Domstolen konstaterar för det första att frågan huruvida tjänstemannen är en man eller en kvinna saknar betydelse för beviljande av hushållstillägg. Den relevanta bestämmelsen i tjänsteföreskrifterna, vari hushållstillägg reserveras för gifta tjänstemän, kan således inte anses som en diskriminering på grund av vederbörandes kön och följaktligen inte heller anses stå i strid med artikel 119 i fördraget.
- 47 Vad för det andra gäller åsidosättande av rätten till likabehandling av tjänstemän, oberoende av deras sexuella läggning, anser domstolen att det inte heller i detta fall är partnersns kön som avgör huruvida hushållstillägg skall beviljas utan de rättsliga band som binder vederbörande till tjänstemannen.
- 48 Principen om likabehandling kan endast tillämpas på personer som befinner sig i lika situationer. Domstolen kommer således att göra en bedömning av huruvida en tjänsteman som registrerat partnerskap med en person av samma kön, såsom till exempel ett sådant partnerskap enligt svensk rätt som D låtit registrera, befinner sig i samma situation som en gift tjänsteman.

49 För att göra en sådan bedömning kan gemenskapsdomstolarna inte bortse från de idéer som är förhärskande inom hela gemenskapen.

50 Den situation som råder i gemenskapens medlemsstater beträffande erkännande av partnerskap mellan personer av samma eller olika kön präglas, såsom anges i punkterna 35 och 36 ovan, av stora skillnader mellan de olika lagstiftningarna och av att likställande mellan äktenskap och andra former av rättsligt erkända förhållanden överlag saknas.

51 Mot bakgrund härav kan en tjänsteman som låtit registrera partnerskap i Sverige inte anses befinna sig i samma situation som en gift tjänsteman vid tillämpning av tjänsteföreskrifterna.

52 Härav följer att överklagandet inte kan bifallas på grunden beträffande åsidosättande av rätten till likabehandling och diskriminering på grund av kön.

53 D har dessutom hävdatt att ett beslut såsom det omtvistade beslutet utgör en diskriminering på grund av nationalitet samt ett hinder för utövande av den fria rörligheten för arbetstagare genom att det berövar personer som registrerat sitt partnerskap enligt lagbestämmelser som är i kraft i vissa medlemsstater de rättigheter som sammanhänger med deras nationella status.

54 Rådet har gjort gällande att det rör sig om en ny grund som anförts för första gången under överklagandet och därför inte kan tas upp till prövning. D har svarat att det inte rör sig om en ny grund utan om en del av den grund som tidigare berörts avseende åsidosättande av principen om förbud mot diskriminering.

- 55 Det är emellertid ostridigt att frågan om den särbehandling av medborgare i Konungarikena Danmark, Nederländerna och Sverige, jämfört med medborgare i andra länder, som ett beslut likt det omtvistade beslutet skulle leda till samt den avskräckande effekt som nämnda åtgärd skulle ha på medborgarna i dessa tre medlemsstater för deras utövande av sin rätt till fri rörlighet aldrig tidigare har berörts under förfarandet.
- 56 Dessa frågor utgör, i förhållande till den grund som avser åsidosättande av rätten till likabehandling och diskriminering på grund av kön, skilda grunder som behandlar det omstridda beslutet utifrån andra aspekter och ifrågasätter beslutets giltighet enligt andra regler och principer.
- 57 Det följer härav att grunderna om diskriminering på grund av nationalitet och hinder mot den fria rörligheten för arbetstagare inte kan tas upp till prövning.

Grunden beträffande rätten till respekt för privat- och familjeliv

- 58 Enligt D är rätten till skydd för privatlivet som föreskrivs i artikel 8 i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna tillämplig på homosexuella relationer. Genom att artikeln föreskriver erkännande av ett civilstånd som lagligen erhållits samt verkningarna härav förbjuder den sådan inblandning i privatlivet som överföring av felaktig information till tredje man.

59 Det är härvid tillräckligt att konstatera att en vägran av en administrativ gemenskapsenhet att bevilja en av sina tjänstemän hushållstillägg inte påverkar vederbörandes situation vad gäller civilståndet. Eftersom en sådan vägran endast berör relationen mellan tjänstemannen och dennes arbetsgivare ger den i sig inte upphov till någon överföring av personliga uppgifter till personer utanför den administrativa enheten.

60 Det omtvistade beslutet kan således inte under några omständigheter utgöra en inblandning i privat- och familjelivet i den mening som följer av artikel 8 i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna.

61 Överklagandet kan således inte bifallas på grunden avseende rätten till respekt för privat- och familjelivet.

62 Det följer av det ovan anförda att överklagandena skall ogillas i deras helhet.

Rättegångskostnader

63 Enligt artikel 122 i domstolens rättegångsregler skall domstolen besluta om rättegångskostnader när överklagandet ogillas.

- 64 I enlighet med artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler, vilken är tillämplig på överklaganden med stöd av artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Enligt artikel 69.4, vilken också är tillämplig på överklaganden, skall medlemsstater och institutioner som inter-
venerat bära sina rättegångskostnader.
- 65 Rådet har yrkat att D och Konungariket Sverige skall ersätta rättegångskostna-
derna. Eftersom dessa har tappat målet, skall de förpliktas att solidariskt ersätta
rättegångskostnaderna.
- 66 Konungariket Danmark och Konungariket Nederländerna som intervenerat till
stöd för överklagandena skall bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

1) Överklagandena ogillas.

- 2) D och Konungariket Sverige skall solidariskt ersätta rättegångskostnaderna.
- 3) Konungariket Danmark och Konungariket Nederländerna skall bära sina rättegångskostnader.

Rodríguez Iglesias	Gulmann	La Pergola
Wathelet	Skouris	Edward
Puissochet	Jann	Sevón
Schintgen	Macken	Colneric
von Bahr	Cunha Rodrigues	Timmermans

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 31 maj 2001.

R. Grass
Justitiesekreterare

G.C. Rodríguez Iglesias
Ordförande